b l o c - n o t e s

COLAC PESTE PUPAZA...

Ei, da. Numai asta mai lipsea. Numai suspectarea bunei credinţe a boxeurilor ne mai lipsea, pentruca boxul să primească ultima măciucă în moalele unui cap care se arată dela o vreme, din ce în ce mai moale...

S'au adus boxului, pe rând, tot felul de învinuiri.

Dela observaţiuni injuste îndreptate spre organizatori, până la învinuiri solide ţintite spre conducătorii oficiali ai boxului.

Dela simple critici privind valoarea organizărilor, până la vehemente proteste, pe marginea hotărârilor oficiale.

Dar niciodată, până astăzi n'a fost pusă în discuţie probitatea profesională a boxeurilor. Niciodată până acum, nu s'a găsit o singură opinie cu putere de răspândire, care să suspecteze sinceritatea unui match. Care să arunce o pată de bănuială, peste cinstea unui rezultat.

S'a rezervat privilegiul acesta de suspiciune, doar luptelor greco-romane. Doar mascaradelor acestea de sport cu «campioni mondiali ai lumii», cu Siberieni buhăiţi (dela Budapesta), cu laponi uriaşi (dela Berlin), cu 2 muzici 2, cu lupte nedecise şi revanşe interminabile.

Până acum, boxul românesc a fost scutit de povara suspiciunilor.

A dus-o, destul de greu, şi aşa. S'a zbătut şi aşa, pe parcursul multor ani, într'o existenţă mediocră, aproape anonimă, din care o singură organizare de răsunet a reuşit anul trecut să o disloace.

Se pare însă, că boxul românesc nu şi-a trecut încă osânda necazurilor cari îl urmăresc. Mai are — se pare — de străbătut şi alte etape de dificultăţi, pe cari i le ridică în cale (aproape zilnic), un nou şi inventiv binevoitor.

Ne-am aşteptat, fireşte, la noui hârtopuri în drumul destul de gloduros al boxului. Am fost pregătiţi să vedem noui şi importante critici la adresa acestui sport, sortit dela o vreme să recolteze doar critici şi ostilitate.

Dar ceiace ne-a fost pus eri sub ochi, întrece tot ceiace am fi putut prevede. Tot ceiace am fi putut aştepta.

Un ziar din Capitală a aruncat eri, ultima mână de praf în ochii bolnavi ai boxului românesc. I-a adus, eri, ultima învinuire pe care o mai putea aştepta. A suspectat rezultatul unui match de box de acum două zile, legând de o organizare şi de un match de box, povara suspiciunilor cantonate până acum, numai la luptele greco-romane.

Am găsit eri, într'un ziar din Capitală, sub un titlu lătăreţ, învinuirea că matchul dintre Aurel Climan şi Vasile Stoian, nu ar fi fost disputat, cu cinstea pe care o reclamă un veritabil match de box.

S'au făcut desigur rezerve. S'au strecurat, desigur, printre învinuiri, câteva fraze pe cari să se poată susţine o eventuală revenire.

N'a fost cinstit disputat matchul dintre Stoian şi Aurel Climan?..

Nu credem. Nu putem crede.

Insinuarea însă, există. Pentru prima oară — eri — învinuirea de necinste, de coţcărie sportivă a fost legată public de rezultatul unui match de box.

Mărturisiţi că numai colacul acesta mai lipsea peste pupăza boxului nostru, pornit pe drumuri grele şi gloduroase.

Acuma, zestrea e completă...

George Fulga

Sfat prietenesc...

— Ascultă, Jim, tu trebuie să lupţi şi cu creerii...

(The Bigstander, Anglia)

E VINOVAT MOŢI SPAKOW?

Procesul fostului campion naţional făcut de Castor şi A. Nol

PRO

Fostul campion de box al României la toate categoriile poxeurul Moţi Spakow, a înşelat un organizator din Atena, i-a ciupit 10.000 de drahme şi a fugit în Egipt.

Ştirea a fost adusă de un confrate, care a însoţit-o de cele mai vehemente proteste.

Aplaudăm ştirea. Atitudinea confratelui însă, care i-a adresat lui Spakow (în lipsă) cele mai violente adjective, nu o împărtăşim.

Dimpotrivă.

Sântem — declarăm aicea şi subscriem mai în colo... — pentru performanţa stabilită la Atena, de Spakow.

Dece?... Pentru mai multe motive.

Intâi. Toţi organizatorii bucureşteni au fost ciupiţi pe rând de Spakow. Şi d. Ottulescu, şi d. Aurică Niculescu şi d. Chiţu... Organizatorii greci nu sânt tot organizatori?... Ei, pentruce să facă excepţie?... Ce sânt: minori sau văduve de războiu?... Prin urmare „şuo... pe el!.."

Toată lumea îl acuză pe Spakow că este „fost". Fost campion, fost boxeur, fost acumulator de victorii, fost... Spakow. Era normal, deci, ca Moţi să dovedească la Atena că nu e „fost". Că este actual.

Actual campion nu putea să arate că este, pentrucă nu e. Actual boxeur nu putea să arate că este, fiindcă-a fost. Actual Spakow însă, putea să fie. Şi a şi fost, ciupind de câteva mii de lei, pe primul organizator pe care l-a întâlnit în cale.

Dar sânt şi alte argumente cari ne obligă să fim alături de Spakow, şi să-i aplaudăm victoria pe care a obţinut-o asupra organizatorului atenian.

Spakow nu este (n'a fost) campion la o singură categorie. De pildă, categoria grea. Spakow este (a fost şi va rămâne, şi-o fi cât neamul Spakowesc) campion la toate categoriile: pană, uşoară, mijlocie, cocoş, hârtie, muscă, grea, etc.

La Atena, fostul nostru campion nu a făcut altceva, decât să-arate că este într'adevăr un (fost) campion la toate categoriile.

Era în „pană". A găsit un organizator de inteligenţă „mijlocie". I-a dat târcoale ca un „cocoş", l-a convins că o organizare este o operaţiune „uşoară", l-a atins la „hârtie" şi a dispărut ca o „muscă", lăsând po'i lei ateniene de rezolvat, o sarcină „grea".

Nu sânt acestea, categoriile în cari este campion Spakow?...

La Atena, deci, Moţi Spakow nu a înşelat pe nimeni. A făcut box la toate categoriile. Atât.

Dar mai sânt şi alte argumente cari fac injustă campania care a fost pornită împotriva fostului Campion al României la toate categoriile.

In primul rând, nu sântem de acord cu campanii împotriva unor boxeuri cari, fiind departe, nu pot să răspundă. Dacă pretinde vreun confrate că la Atena, Spakow a făcut o coţcărie, să-l ia de guler, când s'o întoarce. Căci de întors, se'ntoarce sigur...

Apoi, organizatorul păgubaş nu este atenian şi nu e păgubaş.

Cele 10.000 de drahme luate de Moţi, au fost luate împrumut. De dat, i le dă sigur înapoi.

Veţi întreba, atuncea:

— Dar dece-a fugit din Atena, lăsând pe organizator neachitat?...

— Dece?... Foarte simplu. Fiindcă organizatorul pricinaş nu este atenian. Este din Creta. Şi cu un om din Creta, chestiunile băneşti se rezolvă „pe cretă". Exact, cum a procedat Spakow...

Apoi, Moţi trebuia să plece în Egipt. Bani nu avea. Atuncea ,cum să plece?...

Să dea cu toiagul în mare, să se retragă valurile, şi să treacă pe uscat ca Moise?... Spakow nu e Moise. E Moţi. Iar Marea Mediterană nu e Marea roşie.

Atunci?... Să treacă Marea Mediterană înnot?... Nu se poate. Să se ascundă pe un vapor şi să înşele personalul de control?... Se poate aşa ceva?... Este asta de prestigiul unui fost campion naţional la toate categoriile?

Să fim serioşi!...

Un campion naţional (fost, prezent sau viitor) nu poate să se preteze la înşelăciuni. Nu este de prestigiul său.

(Continuare în pag. 5-a)

CONTRA

Multă vreme, coloanele gazetelor erau pline de aceeaş veste, de acelaş refren, care ajunsese o obsesie pentru bieţii cititori: „Spakow pleacă", „Spakow va pleca definitiv", „Spakow ne părăseşte".

Dar nu numai atât. Gazetarii dădeau o atât de mare ampioare acestui fapt — aproape divers, — puneau atâta patetism în relatarea lui, încât aveai impresia că pleacă... guvernul.

Insfârşit, după un lung calvar, cititorii au respirat uşuraţi: „Bine c'a plecat!"

Dar şi plecarea lui Spakow s'a făcut în condiţii ruşinoase.

In primul rând s'a dat un banchet în onoarea... plecării lui Spakow. Mă rog dece banchet? A plecat Toma Aurel, şi nimeni nu a luat nici măcar un aperitiv. Dece la plecarea lui Spakow să se benchetuiască?

O singură explicaţie: bucuroasă de plecarea lui, lumea i-a dat şi banchet.

A plecat Sapkow!

Să-i fie de bine. Nici o nenorocire nu s'a abătut asupra României. Toate merg normal. Chiar şi în box. Căci dacă Spakow a realizat victorii mai mult sau mai puţin strălucite, în schimb totdeauna a reuşit să scoată din sărite asistenţele prin celebrele sale lovituri la ceafă. Aşadar, cihar în domeniul boxului, plecarea lui Spakow nu înseamnă decât o pagubă... în ciuperci

Dar dacă boxul românesc şi opinia publică sportivă au ridicat osanale providenţei, aceasta s'a produs în dauna boxului grecesc.

Spakow, după banchetul sardapanalic, a luat direcţia Greciei. Mai precis, s'a stabilit în Atena.

Câtva timp, ziarele nu au adus nici o veste dela fostul campion român.

Recent, lumea a luat cunoştinţă de ultima... performanţă a lui Spakow.

Credeţi însă că Spakow a făcut o gală cu un record de încasări sau că a cucerit titlul la toate categoriile al Greciei?

Aş! Performanţa lui Spakow e mult mai... valoroasă. A luat zece mii de drahme dela un organizator şi a fugit cu banii, fără să boxeze.

Prima concluzie care se degajă la citirea acestei isprăvi, este indubitabilă: Spakow ne-a făcut de râs.

Ne-a făcut de râs din două motive. Intâiu: e reprobabil sistemul acesta de a-şi însuşi o sumă de bani în mod fraudulos. Iar în al doilea rând, dece s'a pretat numai la zece mii de drahme? Asta-i sumă? Inţeleg să ne facă de râs, dar cel puţin pentru... mai mult.

Dar chiar pentru această sumă meschină, Spakow a intrat în conflict cu legile în vigoare, şi deşi în Atena nu există Noul Cod Penal, în baza celui vechiu, organizatorul s'a pus pe urmele lui.

Spakow însă susţine că are dreptate. Un manager al lui din Bucureşti, informat din diverse scrisori, susţine că lui Spakow i se garantase un match depe urma căruia avea să încaseze zece mii de drahme. Matchul nu s'a făcut, iar Spakow, ca să fie chit, a păcălit, tot cu zece mii de drahme, un alt organizator.

— Ochiu pentru ochiu şi dinte pentru dinte — ne-a spus managerul.

Pe lângă că nu e echitabilă, teoria nu se potriveşte în cazul de faţă. Căci atenianul acela, care-şi scoate un ochiu pentru o singură drahmă, pentru zece mii e fatal să aibe un dinte contra lui. Aşa că Spakow e urmărit cu înverşunare.

Dar ce l-a determinat pe Spakow să facă acest gest?

Intr'o telegramă, Spakow s'a scuzat:

— O duceam greu!

Ei şi! Cu zece mii de drahme o s'o ducă... semi-greu? Căci suma nu e atât de importantă ca să-l rezolve nevoile pentru mai mult timp...

Incolţit, Spakow a fugit din Atena.

Din punct de vedere sportiv, fuga aceasta îi va servi de minune pentru refacerea suflului. Numai că până la graniţă, din cauza nemernicilor aceia de poliţişti, Spakow a avut nevoie de un teribil joc de picioare, ca să scape cu mâinile libere.

Cu poliţia în spate şi cu perspective nu prea roze în faţă, Spakow a fugit în Egipt.

Ce va face acolo, nu ştim.

(Continuare în pag. 5-a)

In numărul de eri al «Gazetei Sporturilor», colegul Castor arunca anatema asupra «Aspectelor» cari preced cronicele matchurilor de football. Voiu cita cel mai grav pasagiu, menit să acopere de oprobiu prestigiul unei rubrici care, dacă până acum nu a reuşit să facă absolut toată lumea să râdă, în schimb nu s'a făcut de râs niciodată. Iată ce spune Castor:

«Personal, mă lupt cu toate «Aspectele» (umoristice) cari apar după toate matchurile de football, în toate gazetele din Capitală. Până acum, nu m'am intoxicat niciodată. (Am, probabil, un stomac foarte rezistent)».

Dar chiar dacă colegul Castor ar fi înregistrat o intoxicaţie, asta ar fi fost exclusiv din vina lui. Cine-l pune să citească toate «Asectele»? Dacă te-ai ales cu o intoxicaţie dela un banchet, nu ştii ce să acuzi: salata de boeuf, friptura sau brânza?

In cazul nostru, contrar regulelor gastronomice, «Aspectele» mai... proaspete ale unui confrate, au făcut tentativa criminală de a-l intoxica pe Castor.

Eu unul, care mă laud cu un stomac cel puţin tot atât de rezistent ca al lui Castor, cum am înfiinţat «Aspectele» cu pricina, am suferit şi eu arsuri stomacale, de cari am scăpat mulţumită numai unei serioase doze de bicarbonat.

Personal, m'aş fi resemnat dacă m'aş fi ales numai cu nişte simple arsuri stomacale. Dar chestia se complică. La frizerul meu, unde până acum eram copleşit de reverenţe, am observat că nimeni nu mai mă are... la stomac.

Deslegarea acestui mister nu a întârziat. Patronul frizeriei a îndrăsnit, după câteva clipe de tăcere, să-mi facă aspre imputări:

— Dom'le Nol, cred că totdeauna v'am servit ireproşabil...

— Nu înţeleg de ce-mi spui toate astea...

— Păi bine, dom'le, gazetarul ăla dece-a trecut-o la «Aspecte» pe d-ra Puica Vintilă, dela frizeria «Carol?». Noi nu suntem de aceeaşi branşă? Nici dezertori nu suntem, nici nu l-am omorât pe tata. Atunci ce ai cu noi?».

In faţa unui astfel de rechizitoriu, mi s'a făcut părul măciucă. Avea dreptate tot personalul frizeriei. I-am sabotat atâta timp, fără nici un fel de motiv. Am încercat să mă scuz:

— Să-ţi spun drept, eu am un alt unghiu de vedere...

— Ce unghiu, dom'le. Toate... unghiile sunt la fel şi cred că manichiurista noastră nu v'a tăiat niciodată».

Tot personalul era furios. Şi cum briciul e foarte tăios, iar la furie mâna omului cam tremură, am plecat nebărbierit.

In stradă, am fost ajuns din urmă de un lucrător, care m'a avertizat:

— Nu încercaţi la nici o frizerie. Chestia e gravă. A ajuns la sindicatul frizerilor.

Iar după doi paşi, băiatul cu măturica 'n mână, mi-a şoptit:

— Pe mine mă cheamă Nicu. Aveţi grije de mine la «Aspectele» de Luni. Eu mă duc la peluza din fund».

Până s'or mai calma spiritele, am să umblu nebărbierit.

Il rog însă pe confratele buclucaş să accepte un armistiţiu: în numărul de Luni, să nu pomenească nici un fel de nume din branşa frizeriei.

Astfel, noi cei dela «Gazeta Sporturilor» o să fim nevoiţi să ne lăsăm barbă. E păcat, căci ne-ar strica şi «Buletinele de populaţie» pe cari avem trecut la semnalmente: «barba rad»!!

A. Nol

Profesioniştii...

— Dacă ni se dă numai jumătate bursă, boxăm numai cu o singură mână..

Hiemet (Danemarca)

Gheorghe Gherase a abandonat ringul

Compatriotul nostru ne-a trimis o impresionantă scrisoare

Primim o impresionantă scrisoare din partea boxeurului Gheorghe Gherase.

In urma matchului făcut cu Deschamps la Marsilia, Gheorghe Gherase a eşit cu o rană la ochiul stâng.

Consultând pe d. Brantonne la Paris, acesta l-a găsit serios rănit.

După câteva zile, Gherase s'a văzut obligat să ia un repaos mai mare, ochiul inflamându-se puternic.

Acum două zile, Gherase nu mai vedea cu ochiul stâng, astfel că a trebuit să intre în tratamentul unui oculist.

Iată ce ne scrie azi Gheorghe Gherase:

«Sunt foarte trist că trebue să renunţ la box, după o muncă de doi ani şi după ce am ajuns să fac matchuri vedete.

«Acum nu văd clar cu ochiul stâng şi sunt foarte trist că părăsesc ringul. Mai bine muream pe ring, decât să fi ajuns în halul acesta».

La Timişoara se vorbeşte de

Sindicalizarea tuturor grupărilor pentru a se forma 4 echipe mari

In cercurile oficiale timişorene se ventilează ideea sindicalizării tuturor grupărilor. Această măsură — în cazul când se va aplica — are ca scop ridicarea clasei footballului timişorean, intrat în ultimul timp în degringoladă.

Ceeace face pe oficiali să recurgă la această iniţiativă, este faptul că Timişoara are în prezent 38 de grupări. Ori din cauza numărului prea mare de grupări, cluburile de prima categorie nu pot avea o pepinieră, din care să scoată viitorii jucători de clasă.

In cazul când conducătorii de grupări vor admite proectul, el va avea umătoarea formă:

Nu vor exista decât 4 echipe. Aceste grupări (urmează să se aleagă), vor activa în diviziile A. şi B.

Chirurgia şi sportul

Cum se vindecă „apa la genunchi"

Desvoltarea tot mai mare a sportului a adus un nou câmp de activitate chirurgiei moderne, care a trebuit să se adapteze, pentru a repara unele leziuni cari survin, în mod inevitabil, în practica sporturilor.

Interesant însă este faptul că s'a putut creia o adevărată «specialitate» având ca unic scop, cunoaşterea şi tratarea diverselor afectiuni, mai ales întâlnite în câmpul sportului, cât şi mijloacele de a le preveni.

Aceşti medici specialişti în medicina sportivă, existau de multă vreme în străinătate.

Ungaria, spre exemplu, are pe «celebrul» dr. Molnar, care şi-a creiat o reputaţie mondială, datorită numai faptului că «volens-nolens» toţi jucătorii unguri au fost operaţi de el, deoarece «specialistul maghiar» are un contract cu federaţia de football ca toţi accidentaţii terenurilor de sport să fie transportaţi şi operaţi la clinica sa.

O la fel de mare faimă are şi dr. Schwartz din Viena, care prin dubla sa calitate de preşedinte al clubului Austria şi chirurg, ca şi printr'o bine susţinută reclamă de presă, şi-a creiat numele de «doctorul miraculos».

In ţara noastră, această necesitate a fost resimţită ceva mai târziu şi în 1933, când ea s'a manifestat pentru prima oară, s'a exteriorizat în forma «Societăţii medicale de educaţie fizică» care activează din acel an, pe lângă ANEF. Graţie iniţiativei lăudabile a acestei societăţi medicale de educaţie fizică, al cărei preşedinte actual este distinsul profesor de fiziologie dela facultatea de medicină din Bucureşti, d. dr. I. Niţescu, s'a ţinut, câţiva ani la rând, o serie de cursuri pregătitoare pentru medicii cari vor să se informeze asupra acestei specialităţi medicale.

In felul acesta, încă de acum câţiva ani s'a format o falangă de medici pregătiţi temeinic, pentru ca să înţeleagă necesităţile fizice ale sportului cât şi remediile cari trebue să le aducă racilelor cari survin accidental, sau prin practica abuzivă a unui sport.

Chiar aseară la ISEF a avut loc o expunere a d-lui profesor Niţescu, asupra felului cum vor fi organizate în viitor cursurile de informaţii pentru medici specializaţi în medicina sportivă.

Salutăm cu o deosebită satisfacţie această lăudabilă manifestaţiune ştiinţifică având de obiect sportul, şi dorim ca munca iniţiatorilor să fie încoronată de roade.

Ceeace voiam să subliniem însă în acest articol este rolul deosebit de important pe care chirurgia modernă îl joacă în repararea unora dintre leziunile survenite în timpul activităţii sportive.

Există o leziune, în special frecventă întâlnită la jucătorii de football şi skieuri, această leziune atinge meniscurile articulaţiei genunchiului, ceeace în termeni populari corespunde cu aşa zisa «apă la genunchi».

Accidentul survine deobicei brusc în urma unei mişcări violente, «shoth», cădere cu piciorul rotat, la sky, etc.

Jucătorul (sportivul) rămâne pentru câtva timp cu genunchiul îndoit, după care, doar cu ajutorul mâinilor, poate să şi-l îndoaie şi câteodată să-şi reia chiar mersul.

Totul pare că a intrat în ordine, afară de o uşoară umflătură a genunchiului, care poate să persiste, până când, deodată, cu ocazia unei mişcări neînsemnate apare acelaş «blocaj» al genunchiului, în poziţiunea îndoită, din care nu poate fi scos de cât cu greutate.

Sportivul atins de această leziune este — bine înţeles — «scos din circulaţie»; nimic nu-l va putea readuce pe câmpul sportului.

Nimic, afară de chirurgie!

Intr'adevăr, chirurgii au găsit leac acestei maladii: o operaţie destul de simplă, — deoarece se poate face sub anestezie locală — care poate să refacă pe jucător.

Ceeace a stabilit reputaţia d-rului Molnar din Budapesta şi d-rului Schwartz din Viena, datorită reclamei pe care au ştiut să şi-o organizeze, se practică de către excelenţii noştrii chirurgi, cu cel puţin egală eficacitate.

Singura deosebire este că admirabilii noştrii chirurgi — cari se bucură unii de faimă mondială, nu în urma unei bine susţinute campanii de presă, ci prin valoarea lucrărilor lor — au ignorat latura comercială a acestei chestiuni.

Şi din această regretabilă lipsă de organizare a lor, asistăm la durerosul spectacol de a vedea jucători ducându-se la Budapesta, Viena şi Berlin pentru a fi operaţi.

Când la spitalul Brâncovenesc, Colţea şi celeallte policlinici din Capitală, se efectuează aproape săptămânal asemenea operaţii, nu înţelegem pentruce chirurgii noştrii — prin exagerata lor modestie — las să se ducă peste hotare, la policlinici de «tam-tam» banii noştrii, în loc ca Bucureştiul să devină un «şantier» de reparaţie a sportivilor, aşa cum justificata faimă a chirurgiei româneşti ar putea-o pretinde.

— LUIGI —